

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 439/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED], zastúpených advokátkou JUDr. Gabrielou Kľačanovou, Andreja Kmeťa 28, Martin, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 187/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. novembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] (spolu ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 187/2013.

Sťažovatelia okrem iného v sťažnosti uviedli:

„... 14.08.2013 podali na Okresnom súde Martin žalobný návrh o vypratanie nehnuteľnosti vo vzťahu k obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] so sídlom [REDAKOVANÉ] a vo vzťahu k [REDAKOVANÉ] so sídlom [REDAKOVANÉ]. Oba tieto subjekty neoprávnene, bez súhlasu väčšiny podielových spoluvlastníkov a bez akéhokoľvek právneho titulu užívajú nebytové priestory v administratívnej budove súpisné číslo 469, postavenej na parcele [REDAKOVANÉ] o výmere 540 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria. [REDAKOVANÉ], katastrálne územie: [REDAKOVANÉ]...“

Okresný súd Martin vo veci vydal dňa 16.01.2014 rozkaz na plnenie, voči ktorému podal odpor odporca v rade 2/ - [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] - dňa 31.01.2014. Odporca v rade 1/ sa k podanému žalobnému návrhu do dnešného dňa nevyjadril. Okresný súd Martin vo veci do dnešného dňa nevykonal ani len prvé pojednávanie a vec právoplatne nerozhodol.“

Ďalej sťažovatelia uviedli:

„Dňa 09.04.2015... požiadali okresný súd o vytýčenie termínu pojednávania vo veci. Následne okresný súd Uznesením zo dňa 11.05.2015, sp. zn.: 9C/187/2013-109, podľa ust. § 109 ods. (2) O.s.p. písm. c) O.s.p. súdne konanie prerušil, pričom sťažovatelia podali voči

predmetnému uzneseniu riadny opravný prostriedok, na základe ktorého Krajský súd v Žiline uznesenie okresného súdu zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie, a to Uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.06.2015, sp. zn.: 6Co/409/2015-120.

Sťažovatelia dňa 21.08.2015 podali na Okresnom súde Martin sťažnosť na prieťahy v konaní podľa ust. § 62 anasl. Zákona NR SR č. 757/2004 Z. z. Sťažovateľom v rade 1/ až 6/ odpovedala predsedníčka okresného súdu v tom smere, že zákonná sudkyňa koná štandardne a vykonáva procesné úkony smerujúce k meritórnemu rozhodnutiu.“

Keďže okresný súd do podania sťažnosti ústavnému súdu v merite veci nerozhodol, sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Okresný súd Martin, E. B. Lukáča 2A, 036 01 Martin v civilnom konaní vedenom pod sp. zn.: 9 C/187/2013 porušil základné právo sťažovateľov v rade 1/ až 6/ na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. (2) Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa článku 6 ods. (1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky Okresnému súdu Martin v súdnom konaní vedenom pod sp. zn.: 9 C/187/2013 prikazuje v civilnej veci sp. zn.: 9C/187/2013 konať bez zbytočných prieťahov.“

Okrem tohto sťažovatelia žiadali, aby im ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie každému v sume 3 000 € a úhradu trov konania.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 20 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Sťažovatelia namietajú porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. K porušeniu označených práv malo dôjsť tým, že okresný súd nerozhodol o ich návrhu na začatie konania ani po 27 mesiacoch, pričom zdôraznili, že *„pokiaľ okresný súd vo veci aj vykonal nejaké procesné úkony, jednalo sa výlučne o úkony jednoduché, nevyžadujúce si zvláštnu prípravu, ktoré však nevedli k vydaniu rozhodnutia vo veci samej...“*.

Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou, s jej prílohami a vychádzajúc aj zo zistení na okresnom súde dospel k záveru, že sťažnosť v čase rozhodovania o nej je zjavne neopodstatnená. Ústavný súd pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru odmieta sťažnosť ako zjavne

neopodstatnenú, ak „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach tiež vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05, I. ÚS 455/2014).

Ústavný súd v súlade so svojou predchádzajúcou judikatúrou, podľa ktorej „nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (napr. II. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05), dospel k záveru, že aj v danej veci ide o takýto prípad, pretože konanie okresného súdu nevykazuje také znaky nečinnosti, ktoré by v čase rozhodovania ústavného súdu boli ústavne významné. V okolnostiach danej veci doba konania na okresnom súde však nie je neprimerane dlhá a prietahy, ktoré sa v konaní vyskytli, samy osebe nedosahujú ústavne neprimeranú intenzitu.

Vychádzajúc z uvedeného a berúc do úvahy aj skutočnosť, že okresný súd v merite vecí rozhodol 24. novembra 2015 a v súčasnosti už nemôže ovplyvňovať priebeh napadnutého konania (vec bola po podaní odvolania sťažovateľmi predložená 25. februára

2016 na rozhodnutie Krajskému súdu v Žiline), ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu neprichádzalo už do úvahy, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľov (čl. 127 ods. 2 ústavy).

Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom ustanovených náležitostí sťažovateľa v tejto veci v prípade, že postupom okresného súdu bude dochádzať k zbytočným preťahom, predložili ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júna 2016